

REAALI POISS

WWW.REAL.EDU.EE/ajaveeb/rp/ | TALLINNA REALKOOLI AJALEHT



1. september

Kõik on uus septembrikuus, nii ka Reaalkoolis. Reaalkooli saabus värske veri: nii pisikesed esimese klassi õpilased, kui ka gümnaasiumi pesamunad kümnendikud astusid esimesel septembril meie uuest sisse alustama uut peatükki oma eluteel. Mõlema kooliteed hakkab kaunistama Reaalkooli sümbol koolimüts, kõige väiksematel veel vaid tagasihoidliku kuldse äärega, kuid vastsetel keskkooliõpilastel on mütsil lisandiks sama tooni sakid. Edu mõlemile!

Septembri lehes:

Rahvusvaheline füüsikaolümpiaad Eestis (lk 3)

Sõudepaat kaenlasse ja Londonisse! (lk 4-5)

Nagu Andresel Vargamäel, ei saanud mõnel suvel töö otsa (lk 6)

Väikese maja elanikud meenutavad kõige esimest koolipäeva (lk 7)



Vaadake selja taha, seal on suvi... lehvitage talle!

Esimese septembri surematud sõnad, mis alati meenutavad, et kolm kaunist suvekuud on möödas. Loodetavasti veetsite need ka meeldivalt ja tegusalt, kuna suvekuid ei kohta kahjuks uuesti enne järgmist 9 kuud. Kuid ärge heituge, ka Reaalis toimuvad aasta läbi meelelahutuslikud üritused, mis hinge soojendavad, alustades sel aastal rebaste nädalast. Sellest aga lähemalt järgmises lehes.

Suvi kätkes endas ka olümpiamänge, kus Eestit esindasid meie oma koolikaaslased Anna Pohlak (vil! 127) ja Jüri-Mikk Udam (128B). Intervjuud Londoni kogemuste kohta saate lugeda lehekülgedelt 4-5. Mõne jaoks oli aga suvi võimalus omandada töökogemust, mille rõõmudest ja pisaratest saate lugeda Annabel Kongi artiklist leheküljelt 6.

Kuidas iganes ka teie suvi möödus, pöidlad pihku, et see kooliaasta möödub sama hästi või paremini. Võtke sügisest viimast: hüpake lehehunnikusse, plätserdage oma kaunite kummikutega lompides, ehitage kastanimunadest ja tammetõrudest väikseid loomakesi, nautige kuumi jooke septembripäikeses ja elage välja oma sise-hipster end sallidega üle valades.

Suurepärast sügiskuud,

Ode Liis



← Väikese maja sügislaad: noored müüjad on klientide teenindamiseks valmis

1. september: 12. klass näitab eeskujumütsikandmise osas →



← 1. september: uued gümnaasistid said kätte kuldsete sakkidega koolimütsid

1. september: mis oleks see ilma direktori kõneta? →



Pildid: TRK Galerii

Reaalteaduste tippsündmus Eestis

15.-24. juulil 2012 leidis Eestis aset reaalteaduste tippsündmus: 43. rahvusvaheline füüsikaolümpiaad ehk International Physics Olympiad (IPhO). Kuna Eesti üks

eesmärke korraldajana oli end osalejate mälu talletada just e-riigina, otsustati võistlust läbi viia korragakahes linnas - võistlejad kirjutasid nii teoreetilise kui eksperimentaalse vooru tööd Tartus, Eesti Maaülikooli hoones, kuid rahvusvaheline žürii resideeris Tallinnas.

Loomulikult

osales niivõrd olulisel üritusel ka arvukalt Tallinna Reaalkooli õpilasi, kellest igapähe oli oma ülesanne täita. Võistlejate ridu oli meie koolist au täita 12.A klassi õpilasel Jaan Tootsil, kes jättis koju kulla ning 12.C klassi õpilasel Andres Erbsenil, kes sai tubli töö eest tasuks hõbeda.

Iseenesestmõistetavalt eeldab niivõrd mastaapse projekti edukas läbiviimine ka arvukat taustakaadrit - antud juhul vabatahtlikke, kelle selekteerimise ja koolitamisega alustati juba jaanuaris. Vabatahtlikel oli erinevaid ülesandeid: ajakirjandushuvilised said tööd teha meediatiimi koosseisus, veidi võistlejatega lähemat kontakti ja

organisatoorseid oskusi proovida soovivate jaoks sobis võistkonnajuhi amet, kontoritöö järele igatsenud leidsid endale sobiva koha staabis.



Noored teadlased avastamas ahhaa teaduskeskust

LAURA LIISA LANKEI 12.C

Vabatahtlikke oli pool aastat ette häälestatud taluma antud ajavahemikul meelestat stressi ja unepuudust - ilmselt on inimesed erinevalt üles ehitatud ja treenitud, kuid taolised hoiatused olid küll ekstsessiivsed. Tõepoolest, oli kriitilisemaid hetki - näiteks selgus võistluseks kalkulaatoreid kontrollides, et kõige tavalisemad koolis kasutatavad kalkulaatorid olid liiga *advanced* (loe:sisaldasid konstante) ning viieliikmelisi võistkondi jäi ühtäkki kalkulaatorita kümnete kaupa. Tekkis oht Tartu ühe päevaga kalkulaatoritest tühjaks osta, kuid õnneks oli korraldajate kalkulaatori tagavara siiski rikkalikum, kui esialgsed prognoosid ennustasid, ning olukord leidis lihtsa lahenduse.

Kui üldjoontes olid võistlejad positiivse suhtumisega ning Eestist äärmiselt huvitatud - näiteks prantslased soovisid Tallinna vanalinnas pea iga kiriku detailset ajalugu - siis üks, mis

vast kõigile osalevatele muserdavalt mõjus, oli ilm. Tavapäraseks muutus olukord, kus võistleja astus, hirmunoot hääles ja lootusesäde silmis, vabatahtliku juurde järgneva ürituse kohta infot küsima: "It's not going to be open air this time, is it?"

Ei saa ka salata, et võistkonna juhid

kõlasid eriti külmal ja vihmasel päeval kolm korda usutavamalt kui muidu, öeldes: "Sorry, I'm not feeling very well today, I'd rather stay at the hotel"

Kokkuvõtvalt võib tõdeda, et ürituse korraldamisega saadi hästi hakkama ning inimesi oli ette valmistatud pigem silmas pidades halvimat stsenaariumit, mida enamjaolt küll ette ei tulnud. Osalejad said kasulikke kontakte oma valdkonna praeguste ja tulevaste tipptegijatega ning leidsid sõpru kõikjalt maailmast. Kahtlemata oli tegemist sündmusega, mis leidis tee Eesti teadusajaloo suurürituste sekka.

**LAURA LIISA LANKEI, 12.C
KRISTINE DIANE LIIVE, 12.C
IPHO 2012 VABATAHTLIKUD**

Reaal L

Tänavu suvel toimunud Londoni olümpia oli reaalkoolile eriline. Lausa kaks realisti - purjetaja Anna Pohlak vil! 127 ja sõudja Jüri-Mikk Udam - said võimaluse olümpiamängudel oma võimed võistlustules proovile panna. Reaali Poiss otsustas viia läbi intervjuu hetkel veel koolipinki nühkiva 12.b klassi õpilase Jüri-Mikuga.

Tere, sugulane! Räägi kuidas teil õnnestus olümpiale pääseda, miks otsustas sõudeliit teie kasuks?

Olles võitnud Euroopa noorte meistrivõistlused kahepaadil, leidis treener, et võiksime koos teiste olümpiakandidaatidega viimases katsevõistluses osaleda. Eelnevalt oli ilma meieta peetud kaks katsevõistlust kolmest ning eelnevas kahes oli seis 1-1. Kolmanda aga võitsime meie suurelt teiste ees, hoolimata sellest, et üks kahepaat just meile suuri laineid tekitas ning me vahepeal konnahüpetega liikuma pidime. Treenerid mõtlesid, et pole mõtet saata vanemaid, kui nad nooremalt pähe saavad. Sõudeliidu juhatuse koosolekul otsustati, et saadakse hoopis meid olümpiale.

Kuidas on sinu ja su sõudepartneri suhted?

Eesti-siseselt oleme me konkurendid, aga just selle aasta arvestuses pandi meid samasse paati kui kõige tugevamad noored, see kahepaat liikus päris hästi. Samas ma ütlen ausalt, et ega me vabal ajal trenniväliselt ei suhtle.

Kuidas sa Londoni tulemusega rahule jääd?

Sellise tulemusega ei saa kuidagi rahule jääda, viimane on ikka viimane, aga arvestades, et teised olid meist ikka palju kogenenumad ja tugevamad, siis ega midagi palju paremat loota ei tasunud. Muidugi ma lootsin, et kaheteistkümne hulka õnnestuks tulla ja viimaseks jääda kohe kuidagi ei tahtnud jääda, oleks

siis vähemalt eelviimanegi. Lohutussõidus selgus aga tõde.

Kas allajäämine oligi siis nii suur või oli lihtsalt halb päev?

Loomulikult olid teised tugevamad, aga vahe poleks pidanud olema nii suur. Seal mängis vaimne roll ka muidugi – vaimne läbipõlemine.



Sõudekoondis bussireisil olümpiakülas.

ERAKOGU

Sina võtsid asja rahulikult?

Ma olin ikka valmis endast 101% andma. Kui Eestisestel võistlustel on motivatsiooni vähe, siis välisvõistlustel tuleb õige närv sisse. See annab jõudu juurde ja ma arvan, et mina olin küll täiesti valmis.

Kuidas meediatähelepanuga oli?

Peale lohutussõitu tegi rahvusvaheline sõudeliit meiega intervjuu, mis pandi ka nende internetisaidile üles, aga muud välismeediat ei olnud. Eesti meediast muidugi ERR ja Postimees suhtlesid meiega.

Loomulikult läksid Londonisse võistlema, aga kas sa võtsid seda ka mõningase turismireisina?

Point oli selles, et kui meie poleks läinud, siis oleks läinud keegi teine, sama kehv või veel kehvem meeskond, vahet polnud. Mina ei võtnud seda kindlasti turismireisina, jätsime isegi avatseremooniale

Londonis

minemata, sest see oli meie võistlustele eelnenud päeval ning tagasi külasse jõudmine oleks väga hiliseks jäänud. Vaatamisväärsustega me tutvumas ei käinud ja selles suhtes maksumaksjate raha sinna tuulutama ei läinud.

Kas peale oma võistlust jäite veel Inglismaale või tulite tagasi?

Peale võistlusi olime nädal aega veel seal, tegime noorte maailmameistrivõistluste jaoks treeningut. Olümpia on muidugi suurvõistlus ja meile tohutult oluline, aga MMil oli meil vähemalt ka mingid šansid.

Kuidas MMil läks?

Noorte MMil saime neljanda koha. Sellega võib enam-vähem rahule jääda, kuigi teine ja kolmas koht olid sellised, keda me noorte EMil võitnud olime. Ainus meie jaoks võitmatu oli Saksamaa, kes ka MMI ära võitis.

olümpiale, olen ju veel väga noor.

Sporditulemustega võib ülikooli sisse saada küll. Yale'ist on tulnud mulle pakkumine, et ma läheksin sinna kui SATi ja TOEFLi ära teen ja need korras on. Võib-olla saaks Yale'i juba novembri algul kohale minna. Ise olen uurinud Yale'i, aga kõige enam tahaks minna just Cambridge'i, sest seal on sõudmise tase väga kõrge ja ka tänavustel olümpiamängudel sai just 23-aastaselt Cambridge'i lõpetanud mees sõudmises pronksmedali. Seega tase on seal korralik.

Mis vahe on sõudmisel ja aerutamisel?

Päris suur vahe on, sõudmine on nii, et sa oled seljaga sõudmise suunas, nii et sa ei näe, kuhu sa lähed, aerutamine on aga süsta või kanuuga ja sa lihtsalt aerutad ... aeruga.

Kuidas burger meeldis?

Burger oli väga hea, me ööbisime sõudjatekülas, mis oli olümpiakülalt pooleteisetunnise autosõidu kau-

gusel. Meie külas aga mäkki polnud. Olümpiakülas käisime kaks korda ja mõlemal korral sõin burgerit. Burger oli väga hea. Kogu toitlustamine olümpiamängudel on täiesti omaette nähtus. Ilma kohapeal olemata seda filingut ei mõista.

Ma küll Eestis burgerit ei söö, aga seal võis ja see oli väga hea.

Kas sa olümpiamängudel Annaga (Pohlak, vil! 127) ka suhtlesid?

Annaga me kokku ei saanudki, sest tema oli purjetajatekülas. Kolm erinevat küla oligi: olümpia-, sõudjate- ja purjetajateküla. Väljaspool olümpiat ma ka väga Annaga suhelnud ei ole. Facebookis oleme küll natukene kokku puutunud, aga sedagi mitte eriti.

Ütle midagi inspireerivat.

Kui endasse uskuda ja enda meetodeid teada, siis on kõik võimalik.

SANDER UDAM, 12.C



Sõudehoos!

Mis on su edasised plaanid? Järgmiste olümpiamängudeni?

Ma mõtlen, et võiks ikka kõike teha. Ma tahan minna heasse ülikooli, aga samas sellisesse, kus saab heal tasemel sõuda. Kahte asja saaks loodetavasti edukalt koos teha. Kui ma sellisesse ülikooli sisse saan, siis miks mitte minna ka järgmisele või ülejärgmisele

Suvi tööikkes

Esimesel suvel täisealisena oli mul kindel otsus korralik suvetöö otsida. Kui ma aprillikuus sattusin peale ühe Tallinna vanalinna kohviku töökuulutusele, otsustasin härjal sarvist haarata ning juhatajale kõlistada. Nii juhtuski, et juba tunni aja pärast seadsin sammud töövestlusele. Oma elu esimesele! Kõik oli toimunud nii kiiresti, et minu pahatihti tudisevad käed ei jõudnud uskumatul kombel ühtegi võnget sooritada. Töövestlus ei kujutanud endast tegelikult midagi muud kui kohvikuelu ning graafikusüsteemi tutvustamist, sest juhuse tahtel istus minu vastas inimene, kellega sidusid mind õhkõrnad tutvusesidemed. Olin väga põnevil. Oma naiivsuses kujutasin terve järgmise päeva ette, kuidas kannan kuulsustele praade lauale ning nende veinipokaale täidan. Tegelikuses tuli muidugi ka seda ette, kuid suurem osa tööst oli siiski glamuurist kaugel.

Oma imelist ettekandjakarjääri alustasin juba kevadel, sest ülemus soovis, et suvehooajaks oleks mul asi käpas. Algas läks nii, nagu ta ikka kipub minema: ettevaatlikult, kartlikult, kuid samas huvitavalt. Olin täiesti uues keskkonnas ning infot lendas kahte lehte, millest kõik oli tarvis oma hallidesse ajurakkudesse talletada. Kahjuks minu mälumahtu võib lugeda üpris piiratud ressursiks, seega mõnel harval korral tuli mul kõvasti vaeva näha, et meenuks see oluline asi, mis alles kaks sekundit tagasi just omal kohal oli olnud. Õnneks mõistsin ma kiiresti, et minu parimad sõbrad on pliiats ja paber.



Töötades kohvikus eelneva töökogemuseta pead sa tegema kõike: nõusid pesema, kappe täitma, koristama nii saale kui ka kontorit, lilli kastma, kaste tassima, kooke lõikama ja palju muud. Minul isiklikult sai nõude pesemisest isu pikaks ajaks täis, eriti nendest õõvastavatest nugaedest ja kahvlitest. Korraliku koolituse sain ma kohvikust ka restoranide köögiosa, NASA tehnoloogial töötava kohvimasina ja alkoholi alal. Siinjuures lisaksin, et korraliku realistina ei ole ma alkoholiga keemia kabinetist väljaspool eksperimenteerinud! Kord õnnestus mul pealt näha ka tõelist baarikaklust. Madistavad purjutajad lõhkusid hipsterite meelispaigas lillepotte ja panid ka kogenumad ettekandjad vanduma. See oli üks põnevaimaid töö-öid!

Ettekandja töö juures meeldis mulle enim klientidega suhtlemine ning võin julgelt väita, et minu nelja kuu jooksul kohvikus ei tulnud ette mitte ühtegi ebameeldivat kundet. Sain tõestust ka asjaolule, et stereotüübid täitsa kehtivad. Näiteks eestlastega on lihtne ja meeldiv, kuid tippi nad ei jäta; sakslastega on keerulisem ning nad ei taha kuidagi mõista, et iga toidu iga komponenti tõesti ei saa välja vahetada, kuid tippi jätavad nad hästi; ingllastega on kõige lihtsam hakkama saada – nad on konkreetset, sõbralikud, viskavad nalja, jätavad tippi ja uskumatul kombel muudkui vabandavad kahetsevalt, et nad nii keerulised kliendid on. Minu meelest olid nad imelised!

Omaette põnev oli kassaaparaadi hingeelu. See tubli tööloom oli nõukaaegne, et interjööri kokku läheks. Lahkumise ajaks olime me temaga igatahes ühise keele leidnud. Samuti pidi ühele lainele saama ka töökaaslastega, mis osutus mõnikord raskemaks kui kassaaparaadiga lähedaste suhete loomine. Kuna tööleasujatest enamus olid noored kogemusteta õilishinged, olid vanemad olijad mõnikord lihtsalt väsinud lõputust nullist alustamisest iga uue inimesega, aga enamus osa ajast olid nad siiski sõbralikuks toeks oma jõu ja nõuga.

Viimasel suvekuul tegelesin esialgselt plaanitud puhkamise asemel lapse hoidmisega. Selle töö sain ma juba tänu oma kohvikututvustele. Pisikese loksib blondide juustega poisi kantseldamine oli kindlasti lihtsam töö kui kohvikus 10 tundi jutti ringi joosta. Tore oli ka see, et pisipõnni vanemad usaldasid ning hindasid mind, kuigi olin nende jaoks võõras. Väikese lapse siirus ning muretus meenutasid taas, mis on elus tegelikult oluline: mähkud, supp ja liivakast.

Üllatuslikul kombel tuli välja, et tööinimese elu ei olegi lust ja lillepidu ning sisseelamine võtab oma aja. Samuti õppisin valusal kombel tegema vahet klaasikildudel ja jääkuubikutel. Neid naljakaid seiku ning ka raskemaid hetki jään ma ikka nostalgiaga meenutama. Oli kogemusterohke, väsitav, kuid samas imetore töösuvi!

ANNABEL KONGI, 12.B

Esimene koolipäev

Nagu ikka alustas selgi aastal Tallinna Reaalkoolis 1. septembril oma kooliteed uus salk 1.klassi õpilasi. Traditsiooni kohaselt said 139. lennu õpilased enda kõrvale abiturientid, kes neile koolimaja tutvustasid ning neid aktusel ja mütsitseremoonial saatsid.

Reaali Poiss võttis kätte ja uuris juba veidi staažikamatelt õpilastelt, kuidas nemad oma esimest septembrit mäletavad. Küsimustele vastasid kolmandate klasside õpilased.

Kas kartsite kooliminekut?

Kertu ja Gretel: Natukene, et äkki keegi on paha ja et mul on hästi kuri õpetaja. Aga tegelikult on hästi tore õpetaja!

Robin ja Paul: Ei kartnud. Me juba tundsimme üksteist ja oleme siamaani pinginaabrid.

Kuidas tundusid teile abiturientid?

Kertu ja Gretel: Hästi suured ja targad. Väga tore oli, mind saatis üks onu ja ta oli tore, sest rääkis mulle kõik, mis siin majas on ja mis siin huvitavat on.

Kuidas mütsitseremoonia möödus?

Adele, Maarja-Liis, Epp-Maria: Meil hakkas just siis vihma sadama ja kui meile mütsid kätte anti, siis suured hoidsid aabitsaid oma peade kohal, et nad ise märjaks ei saaks.

Kas te teate sellest poisist meie maja külje all?

Kertu ja Gretel: Natuke teame. See sümboliseerib seda, et Reaalkoolist oli palju inimesi, kes olid sõjas, ning mõned neist said surma ja selleks on neile ausammas.

Kuidas koolis läinud on?

Kertu ja Gretel: Korrutamine ei lähe hästi, aga lugemine on täitsa selge!

KEIT TOOM, 12.C



Noored reaalikad põnevusega füüsikatundi ootamas.

TRK GALERII



Õpetajad Martin Saar ja Andrus Kangro keemia võlused tutvustamas.

TRK GALERII

Õpetajate ütlused:

Andres Talts: „Järelikult me peame siirduma selle lõigu otsingule.”

Talts: „Lootus, kuidas sinuga on? On lootust arusaamiseks?”

Talts: „Kaks võimalust: mees või naine... noh, tänapäevasest seisukohast võib olla veel mõni võimalus...”

Piret Karu: „Tead, see, et sina seenel käid, ei vii sind veel korilusühiskonda.”

Karu: „Kui me vahetame sinuga särgid ära, siis see ei lähe SKT alla.”

Karu: „Elu ongi selline kahtlane asi.”

Karu: „Poisslastel on ikka vaja abi elu korraldamisel.”

Järvela: „Tõesti, parim õpetaja on surnud õpetaja. Tsiteerin iseennast.”

Järvela: „Ja kodus, kasutades internetti ja muid ajaloolisi vahendeid, tehke endale selgeks, kes olid dekabristid.”

Järvela: „No kuule, nii läila ei saa olla.”

Rain Vellerind: „Ma jooksen Poolas 24 tundi järjest. Kui ma ellu jään, siis ma annan teile veel mõne tunni.”

Vellerind: „Siseenergia ei lähe riisikaid korjama, vaid jääb samaks!”

Kersti Veskimets: „5 aasta pärast ei saa teile kohtus ühtegi süüdistust esitada, sest teie kehas pole enam ühtegi molekuli, kes olid seal kuriteo ajal.”

Veskimets: „Me oleme suured bakterite mutandid.”

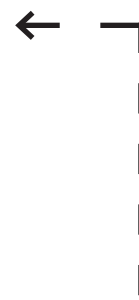
Veskimets: „Bioloogia on kuratlikult keeruline. Elu on kuratlikult keeruline.”

Veskimets: „Mõttetuid asju tekib looduses küll, aga ainult siis, kui emane seda tahab.”

Veskimets: „Bakter on surematu.”

Veskimets: „Mul on kogu aeg kõht tühi, ega ma teist erinev ei ole.”

5	4	3	1					
				5				
		7	9		6		3	
4	9							
	5		4		3		9	
							1	6
	6		5		9	3		
				7				
					4	8	2	5



— — SUDOKUT KA! — —

9	7			6		2		
						5		
	5						9	4
	4	2	5					
		1	6		7	4		
					3	8	6	
7	2						4	
		9						
		5		4			3	1



REAALI POISS Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 1 (105) september 2012

PEATOISETUS KÜLJENDUS TOISETUS

Ode Liis Pino 128B, Merit Kraav 128B
Merit Kraav 128B
Kristine Diane Liive 128C, Laura Liisa Lankei 128C, Sander Udam 128C, Keit Toom 128C

TOIM. NÕUANDJA AITÄH

õp. Piret Järvela
Annabel Kongi 128B

KAANEFOTO KUJUNDUS

TRK Galerii
Peeter Kask 128C

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8 või 16 lk ja on tasuta

rp.real.edu.ee | rp@real.edu.ee